

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: SK-6Csp/31/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8623200940
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Frigová
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2024:8623200940.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudkyňou JUDr. Annou Frigovou v spore žalobkyne A. B., C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX E. XX, štátna občianka SR, zastúpenej JUDr. Danielom Tarbajom, advokátom, so sídlom Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, IČO: 53 450 345 proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpenému Remedium Legal, s.r.o. , so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 1 500 eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi 500 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku žalobu zamietá.

III. Žalobkyňi priznáva proti žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu, o ktorých výške bude rozhodnuté v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou zo dňa 30.5.2023 domáhala priznania primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1 500 eur. Žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 4Csp/66/2020 bola úspešná ako žalovaná v postavení spotrebiteľky. Terajší žalovaný (vtedajší žalobca) si v pôvodnom konaní uplatňoval nárok na zaplatenie sumy 3 000 eur s príslušenstvom zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 5033482088 zo dňa 1.10.2012. Okresný súd Svidník rozsudkom č.k. 4Csp/66/2020-200 zo dňa 30.1.2023 žalobu v celom rozsahu zamietol, pričom konštatoval:

- odsek 41: „Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola dňa 1.10.2012 uzavretá zmluva o splátkovom úvere č. 5033482088, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 5.890,- Eur, ktorú sa zaviazal splácať v mesačných splátkach vo výške 113,29 Eur v počte splátok 77, pri fixnej ročnej úrokovej sadzbe 9,90 % a termínom konečnej splatnosti 10.3.2019. Z vyjadrenia

SK-6Csp/31/2023

-2-

žalobcu zo dňa 26.1.2023 vyplynulo, že jeho právny predchodca pri uzatváraní úverovej zmluvy disponoval s informáciami, že žalovaný mal príjem 330,- Eur, rodinný stav: vydatá, počet členov domácnosti 4, nevyplatené záväzky 46,- Eur, výška splátky úveru 113,29 Eur. Podľa názoru súdu výdavky žalovaného neboli skúmané v dostatočnom rozsahu s odbornou starostlivosťou a je zrejmé, že právny predchodca pred vstupom do zmluvného vzťahu so žalovaným jeho bonitu náležite neskúmal.“

- odsek 44: „Dôsledkom podcenenia bonity nie je neplatnosť zmluvy, ale neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa.“

- odsek 45: „Súd považoval námietku žalovaného, že žalobca nemá vo veci aktívnu vecnú legitímáciu za opodstatnenú. Žalobca v konaní nepredložil súdu dôkaz o doručení oznámenia o vyhlásení konečnej splatnosti úveru zo dňa 23.11.2017, ani doručenie výzvy zo dňa 5.10.2017, ktorou žalovaného upozornil, že je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť.“

- odsek 46: „Podľa názoru súdu úkon predčasného zosplatnenia úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka vyžaduje jeho reálne doručenie dlžníkovi, pretože zo strany veriteľa ide o jednostranný adresný hmotnoprávny úkon a to znamená, že v stanovenej lehote musí byť dlžníkovi aj doručený. Prejav vôle veriteľa pôsobí voči dlžníkovi od okamihu, keď mu dôjde. Preukázať existenciu a doručovanie týchto písomností žalovaného zaťažuje veriteľa, v danom prípade žalobcu. Doručenie prejavu vôle smerujúceho k zosplatneniu predmetného úveru nebolo žalobcom preukázané, preto tento úkon právneho predchodcu veriteľa nemôže podľa názoru súdu vyvolávať právne účinky, ak k predčasnému zosplatneniu úveru nedošlo. Podľa zmluvy osplátkovom úvere termín konečnej splatnosti úveru predstavuje deň 10.3.2019. K postúpeniu pohľadávky došlo na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1056/2018/CE dňa 17.12.2018. Taktiež právny predchodca žalobcu hrubo porušil povinnosť spočívajúcu v skúmaní bonity žalovaného, preto z uvedeného dôvodu ani nemohol vyhlásiť právny predchodca žalobcu mimoriadnu splatnosť úveru.“

- odsek 47: „Taktiež po preskúmaní obsahu oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti súd zistil, že tento právny úkon je neurčitý, pretože v ňom nie je riadne špecifikovaná splátka, pre ktorú sa veriteľ rozhodol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. S poukazom na § 37 ods. 1 OZ je neurčitý právny úkon neplatný.“

- odsek 49: „Ak nedošlo k zákonnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ustanovenie § 525 ods. 1 OZ. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej postúpenie je svojim obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a je neplatné podľa § 39 OZ, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj voči dlžníkovi.“

- odsek 50: „Z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, tak súd jeho žalobu zamietol.“

2. Ako spotrebiteľka si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie (ďalej aj „PFZ“) za porušenie jej spotrebiteľských práv. Rozsudkom vydaným v základnom konaní je preukázané, že žalovaný porušil jej právo tým, že požadoval od nej nárok na základe neplatného právneho úkonu. Pri nároku na primerané finančné zadostučinenie v zmysle citovaného ustanovenia postačuje samotná hrozba ujmy. V prípade žalovaného nešlo len o hrozbu akademickú (možnú v budúcnosti), ale išlo už o priame naplnenie hrozby tým, že žalovaný uplatňoval pohľadávku na súde. Za primeranú výšku finančného zadostučinenia považuje sumu vo výške 1 500 eur, čo predstavuje 50 % zo sumy istiny uplatnenej žalobou zo strany žalovaného, pretože vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka, je SK-6Csp/31/2023

-3-

jediným objektívnym kritériom rozhodujúcim pre určenie výšky primeraného finančného zadostučinenia suma, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil alebo sa chcel obohatiť. Výška finančného zadostučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadostučinenia je jeho primeranosť. Pojem „primeraný“ má viacero synonym, avšak jedným z nich je slovo „spravodlivý“. Výška primeraného finančného zadostučinenia preto nemôže mať len symbolický význam, pretože symbolická výška nezohľadňuje obsah pojmu spravodlivosť. Zároveň je potrebné zohľadniť aj účel inštitútu PFZ, a to jeho sankčnú, odradzujúcu, satisfakčnú a relatárnu funkciu. V tejto súvislosti dáva do pozornosti, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadostučinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadostučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte PFZ je možné zadostučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je PFZ odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške, aby mala nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relatárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške spĺňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritéria, z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Nakoľko je spotrebiteľkou,

ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy. Z tohto dôvodu sa domáha PFZ vo výške 1 500 eur, pričom nárok, ako ho požaduje, zohľadňuje 50 % zo sumy, ktorú od nej žalovaný požadoval a o túto sumu mala byť neoprávnene ukrátená.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 20.6.2023 uviedol, že zákonodarca v ustanovení § 3 ods. 5 ZoOS jednoznačne stanovuje, že spotrebiteľ sa môže domáhať ochrany svojho práva na súde a ak takéto porušenie práva úspešne uplatní, potom má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za takéto porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej ZoOS alebo osobitnými predpismi zodpovedá. Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje na to, že nie je subjektom, ktorý so žalobcom uzatvoril dňa 1.10.2012 Zmluvu č. 5033482088, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý spotrebiteľský úver. Vzhľadom na odôvodnenie rozhodnutia Okresného súdu Svidník, sp. zn.: 4Csp/66/2020 zo dňa 30.1.2023 má žalovaný za to, že z odôvodnenia rozsudku OS Svidník je zrejmé, že zamietol žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu (v tomto konaní žalovaného), z dôvodu, že postupca hrubo porušil povinnosť spočívajúcu v skúmaní bonity žalovaného (teraz žalobcu), a teda postupca nemohol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. A keďže neprišlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, potom nemohlo prísť ani k jej platnému postúpeniu z postupcu na žalobcu (v tomto konaní žalovaného). Okresný súd Svidník okrem uvedeného poukazyval aj na to, že žalovaný neunesol v uvedenom konaní dôkazné bremeno ohľadom doručovania oznámenia o vyhlásení konečnej splatnosti úveru zo dňa 23.11.2017 ani doručenie výzvy zo dňa 5.10.2017 a takisto, že oznámenie o vyhlásení konečnej splatnosti úveru zo dňa 23.11.2017 neobsahovalo riadnu špecifikáciu splátky, pre ktorú nastalo zosplatenie. Na základe uvedeného má žalovaný za to, že nie je v tomto konaní pasívne vecne legitimovaný, nakoľko nie je osobou, ktorá odstúpenie od Zmluvy vyhotovila, nie je osobou, ktorá skúmala bonitu žalobcu (vtedy žalovaného) pred poskytnutím úveru a rovnako na úseku postúpenia pohľadávky žalovanému nevyplývali vo vzťahu k žalobcovi zo zákona žiadne povinnosti. Žalovaný od postupcu v dobrej viere pohľadávku len odkúpil a SK-6Csp/31/2023

-4-

uplatnil si ju na súde, čo je jeho základným ústavným právom. Žalovaný poukazuje okrem iného aj na to, že samotný Okresný súd Svidník zamietol žalobu žalobcu (v tomto konaní žalovaného) z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu (v tomto konaní žalovaného), a teda je zrejmé, že keď žalobca nebol v zmysle záverov Okresného súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn.: 4Csp/66/2020 o zaplatenie 3 000 eur s prísl. aktívne vecne legitimovaný, vzhľadom na to, že podľa odôvodnenia rozhodnutia Okresného súdu Svidník je postúpenie pohľadávky medzi postupcom a žalobcom (v tomto konaní žalovaným) neplatné, tak potom je absolútne nemožné, aby bol žalovaný pasívne vecne legitimovaný v tomto prebiehajúcom konaní. Žalovaný má za to, že žalobca nepreukázal, že by uplatnil na súde porušenie akéhokoľvek svojho spotrebiteľského práva zo strany žalovaného a rovnako ani len netvrdí (a nie to preukazuje), z akého dôvodu by mal byť práve žalovaný osobou, ktorá by za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zodpovedala. Súčasne zastáva žalovaný názor, že samotný úspech spotrebiteľa v súdnom spore automaticky neznamená naplnenie hypotézy ust. § 3 ods. 5 ZoOS. Žalovaný si len uplatnil odkúpenú pohľadávku voči žalobcovi pred súdom (pričom výšku tejto pohľadávky deklaroval postupca v prílohách k Zmluve o postúpení pohľadávok). V súvislosti s uplatnením odkúpenej pohľadávky pred súdom nevznikla konaním žalovaného žalobcovi žiadna ujma a ani neboli porušené žiadne spotrebiteľské práva žalobcu zo strany žalovaného a preto nemohla byť naplnená hypotéza § 3 ods. 5 ZoOS - žalovaný totiž nie je poruшитelom spotrebiteľských práv žalobcu, resp. neexistuje ani žiadny zákonný dôvod na to, aby zodpovedal za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu, ako to vyžaduje zákonodarca v predmetnom ustanovení § 3 ods. 5 ZoOS. Pri výklade ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS je podľa názoru žalovaného nevyhnutné, aj v záujme eliminácie jeho možného zneužitia, sledovať jeho účel. Zákonodarca podľa názoru žalovaného uvedeným ustanovením nesledoval to, aby dôsledkom akejkoľvek úspešnej obrany spotrebiteľa v spore bol automaticky vznik nároku na finančné zadostučinenie. Uvedené by bolo v rozpore so základným ústavným právom na súdnu ochranu. Každý si totiž môže pred súdom uplatniť svoje, hoci aj domnelé právo, pričom len súd môže posúdiť, či takéto právo existuje a je potrebné mu poskytnúť ochranu. Na druhú stranu je absurdné, ak by bol ktokoľvek za aplikáciu jeho ústavného práva na súdnu ochranu zo strany súdov sankcionovaný osobitným zadostučinením pre protistranu len z toho dôvodu, že súd nevyhovie podanej žalobe a žalobu zamietne v prospech žalovaného. V prípade straty sporu predsa znáša neúspešná strana trovy konania protistrany. Tým zákonodarca zabezpečuje, aby nedochádzalo k zneužívaniu súdov a šikanovaniu iných

osôb neustálym uplatňovaním nedôvodných žalôb. Ak by však sudy začali vykladať ust. § 3 ods. 5 ZoOS tak, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie vzniká spotrebiteľovi pri úspešnej obrane v súdnom konaní, bez ohľadu na to, kto bol skutočným poruшитelom spotrebiteľských práv, potom jednoznačne upierajú veriteľom (hoci aj domnelým) ich právo na súdnu ochranu a možnosť uplatnenia hoci aj domnelého práva bez rizika, že v prípade prehry v spore budú okrem trov konania protistrán znášať aj absolútne nespravodlivé finančné zadosťučinenie za situácie, kedy ich konaním nevznikla protistrane žiadna ujma a ani nedošlo k porušeniu žiadnych spotrebiteľských práv, len k realizácií ústavného práva na súdnu ochranu. Takýto súdny výklad ust. § 3 ods. 5 ZoOS je podľa názoru žalovaného v priamom rozpore s nálezom Ústavného súdu SR z 22. júna 2017, sp. zn. II. ÚS 796/2016-65. Primerané finančné zadosťučinenie je podľa názoru žalovaného na mieste ako osobitná kompenzácia nemajetkovej ujmy vzniknutej spotrebiteľovi v konkrétnej situácii, pričom takáto ujma musí byť nie len tvrdená, ale žalobcom aj riadne preukázaná. Žalobcovi, ako spotrebiteľovi, OS Svidník v predchádzajúcom súdnom konaní poskytol súdnu ochranu z úradnej moci.

SK-6Csp/31/2023

-5-

Žalovaný iniciovaním uvedeného konania, resp. ostatnými úkonmi v súvislosti s odkúpením domnej pohľadávky nielenže neporušil žiadne spotrebiteľské práva žalobcu, ale ani mu nespôsobil žiadnu ujmu, len si odkúpenú pohľadávku uplatnil na súde, čím si uplatnil jedno zo svojich ústavných práv na súdnu ochranu. Priznanie osobitného zadosťučinenia z dôvodu úspechu v súdnom spore, bez preukázania naplnenia hypotézy vyžadovanej v ust. § 3 ods. 5 ZoOS, a teda, že konkrétne žalovaný porušil spotrebiteľské práva žalobcu, by bolo preto vybočením zo základných princípov Civilného sporového poriadku, ktorý stanovuje rovné postavenie strán sporu a spravodlivú ochranu práv a právom chránených záujmov. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia za takéhoto stavu, kedy neexistuje zákonný dôvod na to, aby žalovaný zodpovedal za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu, by podľa názoru žalovaného znamenalo výklad ust. § 3 ods. 5 ZoOS contra legem (nakoľko zákonodarca umožňuje priznať takýto nárok len voči osobe, ktorá za porušenie spotrebiteľských práv zodpovedá). Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, rozsudok Krajského súdu v Prešove a uznesenie Krajského súdu v Prešove. V zmysle uvedeného žalovaný nesúhlasí s podanou žalobou, nakoľko žalobkyňa nepreukázala, že by na súde úspešne uplatnila porušenie svojich spotrebiteľských práv voči žalovanému a rovnako tak nepreukázala, že by za toto porušenie mal zodpovedať žalovaný. Na základe uvedeného zastáva žalovaný názor, že nie je a ani nemôže byť v konaní v žiadnom prípade pasívne vecne legitimovaný. K výške požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia žalovaný uvádza, že je potrebné dôrazne odmietnuť ničím nepodloženú výšku požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia, ktorú žalobkyňa požaduje. Podľa názoru žalovaného je cynické, ak žalobkyňa od žalovaného, ktorý neporušil žiadne spotrebiteľské práva voči žalobkyni, požaduje od žalovaného navyše 1 500 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia, ako keby už v tomto status quo mu nebolo učinené zadosť, nakoľko jej bol Okresným súdom Svidník priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Na základe vyššie uvedeného považuje žalovaný žalobu žalobkyne za nedôvodnú nie len z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitimácie na strane žalovaného, ale aj čo do uplatnenej výšky, ktorá je svojou povahou šikanózna a rozporná s dobrými mravmi. Navrhuje, aby súd žalobu žalobkyne zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

4. Žalobkyňa v replike zo dňa 19.7.2023 uviedla, že podľa názoru žalovaného je podaná žaloba neopodstatnená a nedôvodná, pretože nepreukázala porušenie spotrebiteľských práv. V zmysle zamietajúceho výroku rozhodnutia je podľa jej názoru evidentné, že na súde úspešne uplatnila porušenie práva, ako aj povinnosti žalovaného, čím naplnila hypotézu právnej normy uvedenej v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje, aby rozhodnutie súdu v základnom konaní muselo výslovne obsahovať vo výroku porušenie konkrétneho ustanovenia, pretože samotné právne závery, ktoré sú postačujúce pre kvalifikovanie porušenia spotrebiteľského práva vyplývajú z odôvodnenia rozhodnutia vydaného v základnom konaní. Výsledok základného konania je potrebné považovať za úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti v súdnom konaní podľa zákona o ochrane spotrebiteľa. V zásade je v práve potrebné uplatňovať doslovný gramatický výklad, pričom pri citovanom ustanovení § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa poukazuje navyše na formálno-systematický výklad (argumentum a rubrica), keďže účelom a zmyslom zákona je „ochrana spotrebiteľa“ a na nadpis § 3 predmetného zákona „Práva spotrebiteľa“. Nadpis a pomenovanie

sú bezpochyby integrálnou súčasťou právneho predpisu, ktorým zákonodarca vyjadruje, že sa určité ustanovenia vzťahujú k určitej veci alebo inštitútu a spolu
SK-6Csp/31/2023

-6-

obsahovo súvisia. Už v žalobe citovala vybrané odseky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorých vyplýva, že žalovaný nielenže nepreukázal platné postúpenie pohľadávky, avšak ani jej mimoriadne zosplatnenie. Pokiaľ žalovaný uvádza, že z dôvodu absencie ujmy jej nárok na PFZ nevznikol, uvádza, že pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie novelizované ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje vznik ani hrozbu ujmy. V danom prípade išlo už o reálnu hrozbu vzniku ujmy, nielen akademickú, keďže žalovaný inicioval súdne konanie. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného, že jej nevznikla žiadna ujma, poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019: „Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje.“ Z dikcie citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a odôvodnenia dovolacieho súdu je zrejmé, že zákonodarca vôbec nestanovil podmienku vzniku, resp. preukazovania akejkoľvek ujmy. Jedná sa iba o neprípustný extenzívny výklad contra legem žalovaného. Z východísk, na ktorých v sporoch o primerané finančné zadosťučinenie stavia žalovaný posudzovanie pasívnej vecnej legitímácie vyplýva, že postupník nemôže byť nikdy porušovateľom spotrebiteľských noriem, a preto ho nemožno zaviazat' ani na povinnosť zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie úspešnému spotrebiteľovi. Žalovaný vzniesol námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie v konaní, pretože podľa jeho názoru pri postúpení pohľadávky vyplývajú povinnosti len postupcovi. Uvedenú námietku vníma iba ako snahu žalovaného vyhnúť sa následkom spätým s porušením spotrebiteľských práv a povinností nezákonným uplatnením pohľadávky v súdnom konaní. V základnom konaní vedenom na OS Svidník si však žalobca voči nej uplatňoval pohľadávku, ktorá z administratívno-technického hľadiska bola riadne postúpená, avšak neplatne pre rozpor so zákonom. Jedná sa teda o úplne iné meritum causae ako v prípade veci vedenej na NS SR sp. zn. 1Cdo/107/2021 a preto nemožno dané rozhodnutie pre predmetné súdne konanie aplikovať. Rozsudkom prvoinštančného súdu vydaným v základnom konaní bol práve žalovaný identifikovaný ako subjekt, ktorý porušil spotrebiteľské práva a povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Žalovaný ako subjekt podnikajúci v oblasti spotrebiteľského práva nepostupoval s odbornou starostlivosťou, pohľadávku od právneho predchodcu odkúpil v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách spolu so všetkými právami a povinnosťami a domáhal sa zaplataenia pohľadávky skrz súdne konanie. Za podstatnú však považuje skutočnosť, že v čase základného konania už boli vydané rozhodnutia Najvyššieho súdu SR týkajúce sa vo vzťahu priamo k žalovanému a to rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28.3.2018 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24.4.2018. Pokiaľ žalovaný vo vyjadrení uvádza ojedinelé rozhodnutie Krajského súdu v Prešove a jedno Okresného súdu Prešov, preto poukazuje len na tie rozhodnutia Krajského súdu v Prešove vydané vo vzťahu priamo k žalovanému, ktorými sa odvolací súd opakovane vypořiadal s opakujúcimi sa námietkami žalovaného, pričom vyberá rozhodnutia, po jednom z jednotlivých senátov, napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoCsp/22/2020 z 18.2.2021, sp. zn. 3Co/72/2018 zo 4.9.2018, sp. zn. 7Co/62/2018 z 29.10.2018, sp. zn. 8Co/136/2017 z 26.6.2018, sp. zn. 15Co/86/2018 z 13.6.2019, sp. zn. 18Co/18/2019 z 19.6.2019 a sp. zn. 20Co/123/2017 z 12.7.2018. Za všetky vyberá napr. z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/62/2018 z 29.10.2018. Žalovaný ako inkasná spoločnosť je povinný rovnako ako banka postupovať s odbornou starostlivosťou, čo však nedodržiaval a uplatňoval si voči mne pohľadávku v rozpore s dobrými

SK-6Csp/31/2023

-7-

mravmi. Že žalovaný v základnom konaní neprejavil žiadnu sebareflexiu, ale súdne konanie sa snažil využiť vo svoj prospech, avšak výsledok základného konania dokazuje, že toto jeho právo súdiť sa nemalo oporu v hmotnom práve, hoci už má skúsenosti a vedomosti z iných obdobných súdnych konaní o nesprávnosti svojej argumentácie, v ktorých už bol so svojimi právnymi názormi neúspešný, a to aj na úrovni dovolacieho súdu (už citovaný rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28.3.2018 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24.4.2018). Práve postupom, keď žalovaný nenáležitou žalobou na zaplataenie inicioval súdne konanie, vyvolalo v nej stresové situácie. Zákonnou povinnosťou dodávateľa je postupovať s odbornou starostlivosťou a nie „skúšať“ súdnu

moc, či bude v konaní voči spotrebiteľovi úspešný. Z tohto dôvodu ako určitý sankčný mechanizmus zákonodarca zaviedol inštitút PFZ, ktorý má za cieľ individuálne a generálne eliminovať nekalú ziskuchtivosť dodávateľov. Ak by analogicky použila terminológiu trestného práva, tak sudy by mali, pri úvahách o PFZ, zohľadňovať v neprospech dodávateľov, v ich postupoch voči spotrebiteľom, tzv. špeciálnu recidívu dodávateľov. Nebolo by možné súhlasiť ani s eventuálnym tvrdením, že v základnom konaní nebolo preukázané porušenie spotrebiteľských noriem, ale len neunesenie dôkazného bremena. Podotýka, že v základnom konaní bola de facto konštatovaná absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky (§ 39 OZ), ktorej zmluvnou stranou bol priamo žalovaný. Preto akékoľvek uplatnenie pohľadávky na základe absolútne neplatného právneho úkonu je potrebné vnímať ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Porušenie spotrebiteľských noriem vzhľadom na predmet sporu v základnom konaní logicky a procesne ani nemohlo byť súčasťou výroku rozsudku, ale iba výrok o zamietnutí žaloby, dôvody ktorého boli uvedené v odôvodnení rozhodnutia. Skutočnosť, že žalovaný spotrebiteľskú zmluvu nekoncepcoval, žalovaného ako nadobúdateľa pohľadávky vzhľadom na merito sporu neliberuje a nezbavuje zodpovednosti za porušenie svojich zákonných povinností. Tvrdenia žalovaného považuje za alibistické s cieľom vyhnúť sa akýmkoľvek spôsobom zodpovednosti za porušenie spotrebiteľských práv a povinností. Na základe postúpenia pohľadávky a následne jej uplatňovaním v súdnom konaní je zrejmé, že žalovaný je zmluvnou stranou, pričom fakticky vykonával práva veriteľa z úveru. Práve žalovaný je subjektom, ktorý voči nej požadoval úhradu sumy 3 000 eur s príslušenstvom. Žalovaný sa teda domáhal zaplata pohľadávky a bol subjektom, ktorý bol oprávnený prijímať plnenie z úveru. Ak žalovaný na jednej strane seba označil v základnom konaní za subjekt, ktorý z pozície veriteľa požadoval zaplata pohľadávky, tak na druhej strane ostáva jeho vecná legitímácia zachovaná aj v prípade, ak žaloba týkajúca sa spotrebiteľskej zmluvy smeruje voči nemu ako žalovanému. Žalovaný bol zmluvnou stranou zmluvy o postúpení pohľadávky, preto je taktiež zodpovedný za jej perfektnosť. Porušením primárnej povinnosti zo strany žalovaného došlo k vzniku sekundárneho zákonného následku v podobe zamietnutia žaloby. Následné uplatnenie primeraného finančného zadostučinenia na súde je len následkom vyplývajúcim z bezdôvodného ohrozenia práv spotrebiteľa spôsobilého privodiť mu ujmu. V žiadnom prípade nemožno nárok na náhradu trov konania a nárok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia stotožňovať alebo považovať za „výhodu“, ale za „sankčný následok“ plynúci z procesného neúspechu v základnom konaní, ktorým boli sanované len nevyhnutné náklady strany sporu súvisiace s civilným konaním. Je nepochybné, že za daných okolností žalovaný je pasívne legitimovanou stranou sporu. Predovšetkým poukazuje na aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/237/2021 zo dňa 30.03.2023, priamo vo vzťahu k žalovanému, z ktorého vyplýva, že porušiteľom voči ktorému je možné úspešne sa domáhať PFZ, je taktiež postupník z úverovej pohľadávky. Vo vzťahu k možnosti domáhať sa PFZ voči postupníkovi poukazuje ďalej aj na rozsudok Najvyššieho

SK-6Csp/31/2023

-8-

súdu SR sp. zn. 9Cdo/324/2020 zo dňa 13.12.2022. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje uplatnenú výšku primeraného finančného zadostučinenia za adekvátnu. ňou uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadostučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je potrebné podotknúť, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadostučinenie má tiež odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov, od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanom, aby sa nedopúšťal recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov. Primeranosť sumy 1 500 eur je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Žalovaný nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť za porušenie svojich zákonných povinností. Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. To sa týka aj konania, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi javí byť ako ľahkomyselnosť a nezodpovednosť zo strany spotrebiteľa. V skutočnosti je to prejav slabosti spotrebiteľa, ktorý je vo väčšine prípadov do konania, javiacim sa ako ľahkomyselné a nezodpovedné, vmanévrovaný agresívnymi reklamnými kampaňami obchodníkov, z ktorých sa zdá, že ak si spotrebiteľ produkt obchodníka kúpi, resp. dá si poskytnúť, ešte na tom zarobí. Štát nemôže dovoliť, aby táto „nezodpovednosť a ľahkomyselnosť“ spotrebiteľov, ktorá je len prejavom ich slabosti, bola zdrojom neúmerňných príjmov nič neprodukujúcich obchodníkov, keď jediným efektom ich činnosti je ochudobňovanie obyvateľov SR a transfer obrovských súm finančných prostriedkov do zahraničia namiesto toho, aby sa dostali do finančného „krvného“ obehu v SR, napr. cez maloobchodnú sieť, čo

by v konečnom dôsledku podporilo výrobu, obchod, zamestnanosť a životnú úroveň všetkých vrstiev obyvateľstva. Poukazuje, že ujma, ktorá konaním žalovaného vznikla, nebola len v akademickej rovine, ale preukázateľne hrozil zásah do jej majetkovej sféry. Zároveň uplatňovaním prostriedkov procesnej obrany v súdnom konaní bol narušený nielen jej bežný život. Aj keď výška PFZ je vecou voľnej úvahy súdu, tak táto voľná úvaha by mala zodpovedať individuálnym a konkrétnym danostiam tej ktorej veci, s dôrazom na objektívne kritériá, lebo len tieto objektívne kritériá sú pre voľnú úvahu aj objektívne porovnateľné. Pokiaľ žalovaný považuje za primeranú sumu 50 eur alebo 100 eur, tak len výnimočne sa však je možné v rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Prešove stretnúť s takými postupmi, že za výsledok voľnej úvahy súdu je považovaný jednotný paušál PFZ 50 eur, bez zohľadnenia akýchkoľvek kritérií, ktoré by v úplne rozdielnych veciach odôvodňovali záver o jednotnom paušále 50 eur, teda bez akejkoľvek individualizácie tej ktorej posudzovanej veci a nedá sa zistiť, ako je možné v úplne rozdielnych veciach dôjsť voľnou úvahou k rovnakej výške PFZ 50 eur, ktoré samo o sebe v takomto rozsahu nemôže plniť žiadnu funkciu, ktorú má PFZ vo vzťahu k dodávateľovi porušujúcemu spotrebiteľské právo plniť. Takáto paušalizácia výšky PFZ je svojvoľným uplatňovaním práva, ktoré poškodzuje spotrebiteľov a zvyhodňuje dodávateľov, porušujúcich spotrebiteľské právo. S poukazom na uvedené považuje argumentáciu žalovaného za nenáležitú a navrhuje, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovaného zaviazal k náhrade trov konania v plnom rozsahu.

5. Žalovaný v duplike zo dňa 7.8.2023 uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižava predchádzajúceho vyjadrenia a žiada súd, aby žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

SK-6Csp/31/2023

-9-

6. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to rozsudkom Okresného súdu Svidník č. k. 4Csp/66/2020-200 zo dňa 30.1.2023 a zistil tento skutkový stav:

7. Z rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 4Csp/66/2020-200 zo dňa 30.1.2023 súd zistil, že žaloba žalovaného (v pôvodnom konaní žalobcu) bola zamietnutá z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalovaného.

8. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že žalobkyňa zotrváva na žalobe v celom rozsahu. Vo vzťahu k jednotlivým argumentom, tieto sú obsiahnuté jednak v písomnej žalobe a replike. Základ nároku považuje za daný, je to úspešným výsledkom v základnom konaní. Čo sa týka výšky, táto je odvodená z hroziacej sumy istiny. Je však zjavné, že ak by terajšia žalobkyňa sa svojich nárokov v pôvodnom konaní nedomáhala, súd by pripustil tento nárok dodávateľovi. Ak by súd priznal úrok z omeškania, prípadne trovy, bol by tento peňažný nárok žalovaného v oveľa vyššej sume ako uplatnených 3 000 eur. Podľa názoru žalobkyne je uplatnená suma 1 500 eur vzhľadom na tieto jednotlivé okolnosti dôvodná.

9. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že sa pridrižava jeho predchádzajúcich písomných vyjadrení. Má za to, že žaloba je v celom rozsahu nedôvodná z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného a čo sa týka výšky uplatneného primeraného finančného zadostučinenia, tak to považuje za rozporné s dobrými mravmi, až šikanózne. Navrhuje žalobu zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov konania.

10. Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

11. Podľa § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení

spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“) a označovanie výrobkov cenami.

13. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ

SK-6Csp/31/2023

-10-

proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.

15. V prejednávanej sporovej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie Zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Čo sa týka úspešného porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, alebo sa úspešne bráni a to v konaní na súde. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, stačí, ak tá ujma tu je, teda dokonca je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia súčasne pôsobí preventívne. V konečnom dôsledku aj rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR je celkom jednoznačná, pokiaľ ide o podmienky pre priznanie nároku podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.1.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017. Sťažnosť proti predmetnému rozsudku Najvyššieho súdu SR bola Ústavným súdom SR dňa 15.4.2020, sp. zn. III. ÚS 124/2020 zamietnutá ako zjavne neopodstatnená.

16. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že základ nároku žalobkyne je bezpochyby daný, čiže je splnený jediný predpoklad pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie, ktorým je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Bolo preukázané, že žalobkyňa bola plne úspešná pri ochrane a uplatňovaní svojich spotrebiteľských práv proti žalovanému. Okresný súd Svidník rozsudkom č. k. 4Csp/66/2020-200 zo dňa 30.1.2023 žalobu žalovaného v celom rozsahu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalovaného. Hlavný dôvod zamietnutia žaloby v základnom konaní žalovaný použil na svoju obranu v tomto konaní vznesením námietky nedostatku pasívnej vecnej legitímácie argumentujúc, že podľa jeho názoru pri postúpení pohľadávky vyplývajú povinnosti len postupcovi. Poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/107/2021 zo dňa 28.2.2023, ktoré však na danú vec nemožno aplikovať. Rozsudkom prvoinštančného súdu vydaným v základnom konaní bol práve žalovaný identifikovaný ako

SK-6Csp/31/2023

-11-

subjekt, ktorý porušil spotrebiteľské práva a povinnosti ustanovené Zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Žalovaný ako subjekt podnikajúci v oblasti spotrebiteľského práva nepostupoval s odbornou starostlivosťou, pohľadávku od právneho predchodcu odkúpil v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách spolu so všetkými právami a povinnosťami a domáhal sa zaplatenia pohľadávky v súdnom konaní. Súd konštatuje, že v základnom konaní bolo preukázané porušenie spotrebiteľských noriem, nie len neunesenie dôkazného bremena, ako to tvrdí žalovaný. V základnom konaní bola konštatovaná absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky (§ 39 OZ), ktorej zmluvnou stranou bol priamo žalovaný. Preto akékoľvek uplatnenie pohľadávky na základe absolútne neplatného právneho úkonu je potrebné vnímať ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Porušenie spotrebiteľských noriem vzhľadom na predmet sporu v základnom konaní logicky a procesne ani nemohlo byť súčasťou výroku rozsudku, ale iba výrok o zamietnutí žaloby, dôvody ktorého boli uvedené v odôvodnení rozhodnutia. Skutočnosť, že žalovaný spotrebiteľskú zmluvu nekoncepcoval, žalovaného ako nadobúdateľa pohľadávky vzhľadom na merito sporu neliberuje a nezavahuje zodpovednosti za porušenie svojich zákonných povinností. Na základe postúpenia pohľadávky a následne jej uplatňovaním v súdnom konaní bolo preukázané, že žalovaný fakticky vykonával práva veriteľa z úveru. Práve žalovaný je subjektom, ktorý voči žalobkyni požadoval úhradu sumy 3 000 eur s príslušenstvom. Žalovaný sa teda domáhal zaplatenia pohľadávky a bol subjektom, ktorý bol oprávnený prijímať plnenie z úveru. Ak žalovaný na jednej strane seba označil v základnom konaní za subjekt, ktorý z pozície veriteľa požadoval zaplatenie pohľadávky, tak na druhej strane ostáva jeho vecná legitímácia zachovaná aj v prípade, ak žaloba týkajúca sa spotrebiteľskej zmluvy smeruje voči nemu ako žalovanému. Žalovaný bol zmluvnou stranou zmluvy o postúpení pohľadávky, preto je taktiež zodpovedný za jej perfektnosť. Porušením primárnej povinnosti zo strany žalovaného došlo k vzniku sekundárneho zákonného následku v podobe zamietnutia žaloby (viď rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/62/2018 z 29.10.2018). Je teda nepochybné, že za daných okolností žalovaný je pasívne legitimovanou stranou sporu. Súd poukazuje aj na aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/237/2021 zo dňa 30.3.2023 priamo vo vzťahu k žalovanému, z ktorého vyplýva, že porušením, voči ktorému je možné úspešne sa domáhať PFZ, je taktiež postupník z úverovej pohľadávky. S poukazom na vyššie uvedené súd konštatuje, že priznanie finančného zadosťučinenia je plne dôvodné.

17. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a podobne. Za primerané vzhľadom na okolnosti prípadu súd považuje z uplatnenej sumy 1 500 eur finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur. Podľa názoru súdu táto suma finančného zadosťučinenia je adekvátnou k vyrovnaniu ujmy žalobkyne, ktorá jej hrozila konaním žalovaného, je akosi určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal. Zároveň súd poukazuje aj na sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, jeho výška musí byť taká, aby bola spôsobilá odradiť žalovaného od ďalšieho protiprávneho konania. Priznaná výška zodpovedá svojmu účelu, pričom vo vzťahu k žalobkyni - spotrebiteľke nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa.

SK-6Csp/31/2023

-12-

18. Súd na základe uvedených skutočností zaviazal žalovaného na zaplatenie finančného zadosťučinenia tak, ako je uvedené vo výroku I. rozsudku a vo výroku II. rozsudku vo zvyšku žalobu zamietol.

19. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

20. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. O trovách konania vo výroku III. rozsudku súd rozhodol podľa citovaných zákonných ustanovení. Žalobkyni súd priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu, nakoľko výška priznaného primeraného

zadosťučinenia závisela od úvahy súdu. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením v lehote do 60 dní po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

SK-6Csp/31/2023

-13-

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.